

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/545/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112240085
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112240085.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, proti žalovanému: T. W., rod. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., H. XX, t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Dubnica nad Váhom, Dukelská štvrť 941/10, o zaplatenie 472,- eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/142/2013-102 zo dňa 27. mája 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/142/2013-102 zo dňa 27. 05. 2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 236,- eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania od 10. 11. 2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 472,- eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 09. 11. 2012 do zaplatenia titulom regresnej náhrady v zmysle ust. § 188 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) na tom skutkovom základe, že dňa 17. 02. 2012 utrpel príslušník Pohotovostného policajného útvaru Odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline Ing. K. F. pri policajnej akcii služobný úraz. K úrazu došlo pri pokuse o zadržanie žalovaného, kedy žalovaný ako vodič podozrivého motorového vozidla, potom čo mu poškodený K. F. služobným vozidlom so založeným magnetickým červeným služobným majákom zablokoval jazdnú dráhu a vybehol proti nemu s kuklou na hlave, v taktickej veste s označením polícia, s reflexnou páskou s označením polícia na ľavej ruke a služobnou zbraňou, nereagoval na výzvy poškodeného „polícia, stojte, nehýbte sa, vypnite motor“ na zastavenie, a keď sa pokúšal s vozidlom uniknúť zachytil poškodeného F. prednou časťou pravej strany blatníka a kolesa do oblasti ľavého lýtku a pravého kolena, ktoré zranenie si vyžiadalo ošetrovanie. Keďže k úrazu došlo pri výkone štátnej služby, bol uznaný za služobný úraz a z titulu odškodnenia škody na zdraví bola poškodenému vyplatená náhrada za bolesť vo výške 472 eur, na úhradu ktorej žalobca vyzval žalovaného, ktorý však dlžnú sumu neuhradil.

Súd nároky žalobcu voči žalovanému posudzoval podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 20 ods. 1 písm. a/, § 22,

§ 29 ods. 1 písm. a/, § 114 ods. 5), zákona č. 73/1998 Z. z. a Občianskeho zákonníka (§ 420 ods. 1, 3, § 440, § 441).

Súd mal preukázané, že poškodený K. F. pri policajnom zákroku dňa 17. 02. 2012 vykonávanom proti žalovanému utrpel služobný úraz a bol odškodnený v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov vo výške 472,- eur. S poukazom na ust. § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. súd zodpovednosť žalovaného vo vzťahu k žalobcovi posudzoval ako občianskoprávnu zodpovednosť podľa § 420 OZ nakoľko v momente vzniku škody na zdraví u poškodeného F. žalovaný riadil osobné motorové vozidlo Škoda fabia ev. č. BL 775BG, bol teda vodičom predmetného motorového vozidla ale nebol jeho vlastníkom, teda prevádzkovateľom.

Súd preto skúmal povinnosti žalovaného ako účastníka cestnej premávky v zmysle zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a jeho vykonávacej vyhlášky č. 9/2009 Z. z., ako aj porušenie ust. § 34 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že príslušníci pohotovostného policajného útvaru F. a D., ktorí zastavovali žalovaného dňa 17. 02. 2012, nevykonávali zastavovanie spôsobom, ktorý predpokladá ust. § 13 vyhlášky č. 9/2009 Z. z. Z popisu udalosti všetkých troch aktérov udalosti zo dňa 17. 02. 2012 vyplynulo, že udalosti, kedy neoznačené policajné motorové vozidlo zablokovalo jazdnú dráhu žalovanému až po moment úniku žalovaného, ktorý pri obchádzaní policajného vozidla poranil ľavú dolnú končatinu poškodeného F., uplynul pomerne krátky čas. Z výpovedí všetkých účastníkov vyplynulo, že vozidlo žalovaného nezastavilo, ale začalo obchádzať policajné motorové vozidlo, ktoré mu skrížilo jazdnú dráhu a pri tomto obchádzaní v istom momente zrýchliilo. Bolo to v čase, keď už príslušníci pohotovostného policajného útvaru vyskočili zo svojho motorového vozidla a snažili sa zastaviť vozidlo žalovaného pokrikom „polícia, stoj“ a búchaním na rôzne časti motorového vozidla žalovaného. Z popisu udalostí účastníkmi konania nič nenasvedčuje, že žalovaný musel bezpodmienečne vedieť, že je zastavovaný príslušníkmi polície. Podľa opisu udalosti bola už tma, zasahujúci príslušníci policajného zboru boli otočení k žalovanému vždy tvárou a vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný mohol byť osvetlený aj svetlami policajného vozidla, ktoré obchádzal, je logické, že si nemusel všimnúť menší reflexný nápis polícia na ľavej strane ich taktických viest, prípadne reflexnú pásku, keďže jeho vozidlo nebolo zastavované spôsobom, ktorý predpokladá zákon o cestnej premávke a jeho vykonávacia vyhláška.

Žalovaný však v každom prípade porušil svoju povinnosť vodiča, danú ust. § 4 ods. 1 písm. c/ a e/ zákona č. 8/2009 Z. z., nesledoval riadne situáciu v cestnej premávke a nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, v tomto prípade osobám pohybujúcim sa na vozovke. Ako účastník cestnej premávky bol povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne, aby neohrozil bezpečnosť cestnej premávky, bol povinný prispôbiť svoje správanie aj stavu cesty a situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam. V snahe neohroziť osoby pohybujúce sa na vozovke, ktoré sa priblížili k jeho motorovému vozidlu mal žalovaný ako disciplinovaný účastník cestnej premávky a vodič radšej zastaviť, aj keď by tak nekonal na pokyn polície, ktorý nemusel v prvej chvíli počuť, keďže nebolo preukázané, že by mal spustené okná svojho motorového vozidla. Žalovaný však v snahe uniknúť z daného miesta zvýšil rýchlosť a pritom „štrajchol“ do nohy svojim vozidlom poškodeného F., ktorý sa priblížil k jeho motorovému vozidlu až tak, že mohol búchať po rôznych jeho častiach.

Okresný súd však dospel k presvedčeniu, že aj poškodený K. F. zavinil vznik škody na zdraví, pretože na zľadovatej vozovke sa vrhol bezprostredne do jazdnej dráhy predmetnému motorovému vozidlu žalovaného až tak, aby mohol búchať po ňom v oblasti prednej kapoty, z čoho vyplýva, že sa musel k predmetnému vozidlu nakloniť. Tým sa podľa presvedčenia súdu správal až príliš ľahkomyselne, nakoľko vozidlo žalovaného bolo neustále v pohybe, dokonca zrýchľovalo a vzhľadom na poveternostnú situáciu poškodený F. vedieť mal a mohol, že idúce vozidlo na klzkej a zasneženej ceste sa môže dostať do šmyku, prípadne, že on sa môže pošmyknúť a padnúť pod idúce motorové vozidlo. S poukazom na ust. § 48 ods. 3 písm. n/ zákona č. 73/1998 Z. z. je povinnosťou policajta aj všeobecná prevenčná povinnosť upravená v ust. § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, majetku, prírode a životnom prostredí.

Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že ľahkomyselné správanie sa poškodeného F., v rámci ktorého sa nesprával v súlade s ust. § 415 OZ, sa podieľalo na vzniku jeho zranenia v rovnakom rozsahu ako protiprávne konanie žalovaného. Žalovaný preto môže vo vzťahu k žalobcovi zodpovedať za škodu spôsobenú poskytnutím úrazovej dávky poškodenému F. len v takom rozsahu v akom za škodu zodpovedá. Ak je teda u žalovaného a u poškodeného spoluzavinenie na vzniknutej škode v rovnakom rozsahu, potom podiel žalovaného na náhrade škody predstavuje 50 %. V takomto rozsahu je žalovaný povinný v zmysle § 440 OZ a ust. § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu vznikla výplatom dávky úrazového zabezpečenia. S poukazom na ust. § 188 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. preto súd žalovaného zaviazal len k zaplateniu sumy 236,- eur, ktorá zodpovedá polovici vyplatenej dávky úrazového zabezpečenia a vyjadruje podiel zodpovednosti žalovaného na vzniku škody na zdraví, ktorá vznikla poškodenému F..

K istine súd žalobcovi priznal aj právo na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovanému bola výzva žalobcu na zaplatenie náhrady škody doručená dňa 25. 10. 2012 a podľa výzvy ju mal žalovaný zaplatiť do 15-tich dní od doručenia výzvy. Týchto 15 dní uplynulo dňom 09. 11. 2012 a od 10. 11. 2012 sa žalovaný s úhradou dlhu vo vzťahu k žalobcovi dostal do omeškania. Preto od 10. 11. 2012 súd žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu a vo zvyšku uplatneného nároku na časť istiny a úrokov z omeškania, ktoré žalobca požadoval už od 09. 11. 2012 žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a keďže každý z účastníkov konania bol približne v rovnakej miere úspešný i neúspešný, náhradu trov nepriznal žiadnemu z nich.

Proti tomuto rozsudku proti výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 236,- eur s 8,75 % úrokom z omeškania od 10. 11. 2012 do zaplatenia podal žalovaný odvolanie.

V odôvodnení uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje v celom jeho rozsahu za nesprávne a nezákonné. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa jeho názoru by bolo vhodné a potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či k zraneniu poškodeného mohlo vôbec dôjsť spôsobom ako ho popisuje poškodený. Podľa návrhu žalobcu mal totiž poškodený F. utpieť poranenie pravého kolena a ľavého lýtko, z výsluchu poškodeného F. na súde je však zrejmé, že auto ho malo „štrajchnúť“ do členka. Z lekárskej správy lekára Univerzitnej nemocnice v Martine MUDr. K. K. vyplýva, že u poškodeného bol zistený mierny edém na ľavom lýtku laterálne o veľkosti 5 x 3 cm. Pravé koleno a ani členok poškodený zranené nemal vôbec.

Vzhľadom na uvedené si nevie predstaviť ako mohol vozidlom „štrajchnúť“ poškodeného F. do lýtko, keď obaja svedkovia tvrdia, že boli celý čas otočený k vodičovi vozidla a lýtko, ktoré mal mať zranené sa predsa nachádza na zadnej časti tela. Na bočnej časti vozidla Škoda Fabia sa pritom žiadna hrana a ani výčnelok, ktorý by zodpovedal vzniknutému poraneniu F. nenachádza.

Ďalej uviedol, že súd by mu nemal klásť za vinu ani to, že mal porušiť povinnosti vodiča tým, že nesledoval riadne situáciu v cestnej premávke a nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom. Tým, že mu vošlo náhle vozidlo Fiat Doblo do jeho smeru jazdy (a teda mu vytvorilo náhlu prekážku) musel reagovať jedine tak ako reagoval, a to, že vozidlo obehol v protismere. Keby to nebol urobil, vzhľadom na stav vozovky, ktorá bola zľadovatená, by do neho určite narazil. Ide o situáciu, ktorú nebolo možné len tak bežne predvídať.

Ani osoby - policajtov, ktorí mali vykonávať zásah nemožno ponímať ako chodcov, pretože bežný chodec zrejme neuteká popri vozidle a nebúcha mu po kapote alebo po streche. Naopak, toto v ňom vyvolalo iba to, že sa vylakal a začal z miesta unikať.

Zasahujúci policajti mali dôslednejšie vyhodnotiť situáciu a okolnosti a zásah prispôsobiť aj stavu počasia a radšej ho vykonať iným vhodnejším spôsobom, aby ku žiadnej škode a ani k ohrozeniu zdravia iných nedošlo. Preto by mala žalujúca strana dôslednejšie zvažovať možné riziká policajných zásahov a znášať aj dôsledky, ktoré nesprávnym vyhodnotením situácie vznikli.

Domnieva sa, že za vzniknuté zranenie si môže poškodený sám jeho vlastným pričinením a nie je si vedomý toho, že mohol svojim pričinením za daných okolností tomu zabrániť.

Žalovaný nakoniec namietal aj výšku priznaných úrokov z omeškania a dobu zápočtu týchto úrokov. Poukázal na to, že výška úrokov, ktorá presahuje dvojnásobok základnej úrokovej sadzby národnej banky je už úžerou. Úrok by mal byť podľa neho zároveň počítaný od právoplatnosti rozsudku, pretože žalobca so svojim pôvodným návrhom pred súdom neuspel.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol alebo aby vrátil vec prvostupňovému súdu na došetrenie.

Proti rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol, podal odvolanie i žalobca.

V odôvodnení žalobca rozoberajúc a hodnotiac vykonané dokazovanie poukázal na to, že žalovaný nedodržiaval povinnosť vodiča venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. S poukazom na riadne označenie zasahujúcich príslušníkov polície mal za to, že žalovaný pristupoval k celej skutočnosti dosť ľahkomyselne a neuvedomoval si, čo svojim konaním a správaním môže spôsobiť. Vzhľadom na okolnosti za akých sa služobný zákrok vykonával, s poukazom na poveternostné podmienky, ktoré v tom čase boli, však mal a mohol vedieť, že môže niekomu spôsobiť zranenie, hlavne tým, že sa snažil z miesta rýchlo uniknúť, pričom videl, že má z oboch strán svojho vozidla mužov, ktorí na neho kričali výzvy v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 171/1998 Z. z. a búchali mu po kapote.

Poukazujúc na konštatovanie súdu v zmysle ust. § 63 zákona č. 8/2009 Z. z. uviedol, že pohotovostný policajný útvar je vysoko špecializovaný útvar určený spravidla k riešeniu závažných služobných zákrokov. Policajti zaradení na pohotovostnom policajnom útvare odboru poriadkovej polície KR PZ riešia hlavne rizikové služobné zákroky proti nebezpečným páchatelom trestnej činnosti. Príslušníci Pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva PZ v Žiline nevykonávajú služobné zákroky v služobnej uniforme, nakoľko takou vzhľadom na ich zaradenie nedisponujú.

Súd síce v napadnutom rozsudku konštatuje, že žalovaný porušil svoju povinnosť vodiča danú aj ust. § 4 ods. 1 písm. c/ a e/ zákona č. 8/2009 Z. z., a to tým, že nesledoval riadne situáciu v cestnej premávke a nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, v tomto prípade osobám pohybujúcim sa na vozovke, na druhej strane je však súd presvedčený o tom, že aj poškodený príslušník PZ zavinil vznik škody na zdraví, pretože na zľadovatej vozovke sa vrhol bezprostredne do jazdnej dráhy predmetnému motorovému vozidlu žalovaného až tak, aby mohol búchať po ňom v oblasti prednej kapoty, z čoho vyplýva, že sa musel k predmetnému vozidlu nakloniť, a tým sa správal až príliš ľahkomyselne, nakoľko vozidlo žalovaného bolo neustále v pohybe. S týmto záverom súdu sa nestotožňuje, nakoľko súd pozabudol na skutočnosť, že aj vodič motorového vozidla vedieť mal a mohol, že môže svojim vozidlom ohroziť, resp. spôsobiť chodcom zranenie, aj s poukazom na poveternostnú situáciu a jeho skúsenosti s jazdou v takomto počasí. Vodič videl, že na ceste, po ktorej riadil osobné vozidlo, sa pohybujú chodci a sám mal danú situáciu vyhodnotiť. Príslušníci PZ sa nevrhali na vozidlo, ako to konštatuje súd v napadnutom rozsudku, ale každý bežal z jednej strany vozidla, pričom úlohou jedného príslušníka je vždy vzbudiť pozornosť vodiča a úlohou druhého je zase vodiča vytiahnuť z vozidla von a spacifickovať ho.

Príslušníci PZ v danom prípade vykonávali služobný zákrok voči osobe, u ktorej bolo podozrenie z páchania trestnej činnosti. Bolo potrebné okamžite reagovať a žalovaného zadržať. Úraz, ktorý poškodený utrpel, a ktorý bol služobným úradom na základe podkladových materiálov kvalifikovaný v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 328/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov ako úraz služobný, spôsobil poškodenému nstržm. K. F.alovaný, ktorý nesie zodpovednosť za spôsobenú škodu, ktorá jeho konaním vznikla služobnému úradu Ministerstvu vnútra SR, a to v plnej výške 472 eur.

Na základe uvedených skutočností žiadal aby odvolací súd podanému odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec vrátil na nové konanie, prípadne zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle § 220 O. s. p. tak, že žalobu potvrdí.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že toto považuje za nedôvodné a neopodstatnené. Žalobcom prezentovaný skutkový stav veci v odvolaní nezodpovedá skutočnosti. Vozidlo, ktoré riadil, bolo stále v pohybe a vôbec nezastavilo ako tvrdí žalobca. Dej sa odohrával v čase keď bola tma, vozovka bola zľadovatená a padal hustý sneh. Celá udalosť nemohla trvať viac ako 5, max. 10 sekúnd. Keďže jeho vozidlo bolo stále v pohybe, nemohol včas vnímať, resp. ani správne chápať všetky udalosti, ktoré sa mali okolo neho za veľmi krátky časový úsek diať a ani na ne včas reagovať alebo ich dokonca vyhodnocovať. Mal najskôr snahu vozidlo zastaviť, znížil jeho rýchlosť, no búchanie po rôznych častiach karosérie, ako aj použitie služobnej zbrane, malo za následok, že sa prirodzene zľakol, začal sa správať pudovo, teda z miesta unikať. Konštatovanie súdu, že poškodený príslušník PZ zaviniť vznik škody na zdraví je podľa jeho názoru vecne správne a zodpovedajúce danej udalosti. V ďalšom poukázal na svoje odvolanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na svoje odvolanie podané proti predmetnému rozsudku okresného súdu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať, a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Zo strany odvolateľov (tak žalobcu ako aj žalovaného) neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný v odvolaní spochybňoval mechanizmus vzniku zranenia u poškodeného nstržm. K. F., odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvého stupňa vznik zranení poškodeného nespochybňoval, v tomto smere ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, a to napriek tomu, že bol súdom riadne poučený v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy a skutočnosti najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada a skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď žalovaný zároveň na preukázanie svojich tvrdení spochybňujúcich mechanizmus vzniku zranenia nstržm. F. ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, odvolací súd na uvedenú odvolaciu námietku neprihliadal.

V ďalšom, pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že v danom prípade nárok žalobcu vychádza z ustanovenia § 114 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z., ktorý stanovuje jednak nároky policajtov a jednak právo žalobcu voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá mu vznikla uhradením náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a § 188 zákona č. 73/1998 Z. z. Odvolací súd, rovnako ako okresný súd, mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný svojim protiprávnym konaním, spočívajúcim v porušení povinností účastníka cestnej premávky a vodiča podľa § 3 ods. 2 písm. a/ (povinnosť správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam), § 4 ods. 1 písm. c/ (venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke), e/ (dbať na zvýšenú opatrnosť voči cyklistom a chodcom, najmä deťom, osobám so zdravotným postihnutím, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu, a starým osobám) zákona č. 8/2009 Z. z. spôsobil príslušníkovi polície nstržm. K. F. následok - ublíženie na

zdraví, za ktorý bola v zmysle § 188 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplatená náhrada, ktorú je potrebné považovať za škodu vzniknutú žalobcovi. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na to, že na vzniknutú situáciu mohol reagovať jedine tak ako reagoval, a to, že vozidlo obehlo v protismere, z jeho výpovede i odvolania vyplýva, že pôvodne motorové vozidlo spomalil a chcel zastaviť, a až následne sa „zľakol“ a zrýchlil a rozhodol sa služobné vozidlo polície obísť. Z uvedeného vyplýva, že zrejme bol schopný vozidlo včas zastaviť, pričom v takom prípade by jednoznačne nedošlo k ohrozeniu života a zdravia osôb pohybujúcich sa po vozovke v blízkosti jeho auta, o ktorých osobách nesporne mal žalovaný vedomosť. Keďže v konaní boli splnené všetky základné predpoklady vzniku škody - existencia škody, protiprávne konanie žalovaného, zavinenie a priama príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného, súd považoval návrh žalobcu za dôvodne podaný.

Rovnako však je správny aj záver súdu prvého stupňa o spoluzavinení poškodeného príslušníka polície na vzniku škody v zmysle § 441 OZ. Každý policajt, bez ohľadu na to do akého útvaru je zaradený, je pri výkone štátnej služby povinný dbať o svoju bezpečnosť a zdravie (§ 136 zákona č. 73/1998 Z. z.) a v zmysle § 48 ods. 3 písm. n/ zákona č. 73/1998 Z. z. je tiež povinný plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, kam nesporne patrí i ust. § 415 OZ, ako to správne konštatoval i okresný súd. Z výpovedí žalovaného i svedkov - zasahujúcich príslušníkov polície je nesporné, že poškodený sa bezprostredne priblížil k motorovému vozidlu, ktoré riadil žalovaný a po tomto udieral (po kapote, streche), a to i napriek zlému stavu vozovky a skutočnosti, že vozidlo žalovaného bolo stále v pohybe. Za daného stavu správne konštatoval okresný súd, že žalovaný si mohol a mal byť vedomý toho, že môže dôjsť predovšetkým k jeho zraneniu (v porovnaní so žalovaným, ktorý sedel v motorovom vozidle), prípadne zraneniu jeho partnera, či už pádom v dôsledku pošmyknutia alebo zachytenia pohybujúcim sa vozidlom (ako tomu nakoniec bolo i v danom prípade).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa správne ustálil mieru zavinenia žalovaného ako aj poškodeného príslušníka polície, každého v rozsahu 50 % a žalovaného preto správne zaviazal na úhradu len polovice sumy vyplatenej poškodenému nstržm. F. ako náhrady za bolestné a vo zvyšku nárok žalobcu zamietol.

Okresný súd rovnako správne určil aj výšku úrokov z omeškania v súlade s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania, t.j. k 10. 11. 2012 vo výške 8,75 % ročne, ako aj začiatok omeškania žalovaného, z ktorého dôvodu nepovažuje odvolací súd odvolanie žalovaného v tejto časti za dôvodné. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s určením začiatku doby omeškania poukazuje na čiastočné zamietnutie nároku žalobcu, je zrejme, že nárok žalobcu v časti 50 % bol dôvodný, keď k vzniku škody nesporne došlo i zavinením žalovaného, a teda žalovaný sa aspoň čiastočnou úhradou uplatneného nároku, na ktorého úhradu bol vyzvaný do 09. 11. 2012, mohol vyhnúť podaniu žaloby a povinnosti platiť úroky z omeškania.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý zodpovedá ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním žiadneho z účastníkov konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 2 O. s. p. Vzhľadom na to, že odvolací súd zamietol tak odvolanie žalobcu ako aj žalovaného, bol pomer úspechu účastníkov odvolacieho konania rovnaký, preto súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnemu z nich.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.